

Glimtar från resorna med RS åren 2003 - 2013

Minnen från resorna vi gjorde med RS runt om i Europas länder är oförglömliga för mig. Det kom att bli ett antal och eftersom det under en räkka av år i stort sett var samma deltagare så kunde man skämtsamt tala om "gänget". Upplevelsen av det magiska Alhambra är oförglömlig. Jag förstår så väl att moren drog en sista suck av sorg och vemod när han fick lämna sitt palats. Det hade jag nog också gjort! Boabdil hette han förresten.

Att komma till klippön och klostret Mont-Saint-Michel, var en annan fantastisk upplevelse. På höjden ovanför Omaha Beach, där marken för alltid förblir märkt av stora granatkratrar, snördes hjärtat samman vid tanken på alla som gav sina liv i det helvete som en gång utspelade sig på stranden nedanför. Det var fascinerande att vid den normandiska kusten uppleva spelet mellan ebb och flod - en havets rörelse som aldrig avviker från den av himlakroppar fastställda tidtabellen.

Jag satte min klocka på 03.00 för att inte missa när tidvattnet välldes in och upp mot gatans balustrad. Trots nattmörkret gick det att skymta detta skådespel genom vårt hotellfönster hade jag upptäckt. På morgonen hade vattnet dragit bort igen och kvar var bara de sista pölarna på den breda stranden som havet hade lämnat efter sig – ett smörgåsbord för måsarna.

Bild 1 Tidig morgon i Luc-sur-Mer när havet har dragit sig tillbaka.

Vi fick se Bayeuxtapeten, denna makalösa bonad, där svärden svingas och blodet dryper. Slaget vid Hastings 1066! Och Apulien - en nyhet som resmål. Alla förtjuste vi oss i staden Lecce, vår fasta punkt under den resan.

Bild 2 Lecce. Vid grävarbeten i stadens centrum upptäcktes av en tillfällighet en stor romersk amfiteater under markytan.

Minnesbilderna av så många animerade måltider, ofta arrangerade på en vingård eller en lantgård, kommer för mig. Portugal, Dourodalen – i den stora källaren bland gigantiska vinfat, underbara blomsterdekorationer och levande ljus som stod tända överallt och kastade skuggor på tegelväggarna. Eller den oförglömliga långlunchen i Montalcino i Toscana. Vi sjöng "Vår bästa tid är nu" och vete sjutton om vi inte tömde ställets vinlager!

Bild 3 " Vår bästa tid är nu..."

Bild 4 Kan man panta?

Jag tänker på de trevliga timmarna på den helt ekologiskt drivna lantegendomen Serragambetta i Bari-regionen där tre generationer skötte verksamheten med kärlek och stort ansvarskännande. Före maten minglade vi på gårdsplanen med vin och nybakad focaccia medan den gamla bakugnen på gården värmdes upp efter konstens alla regler. Inne i köket vid det stora bakkbordet fick vi en lektion i hur man rullar ut pastadeg. Familjens 98-åriga huvudperson, la nonna, medverkade också och visade med vana flinka fingrar hur man med hjälp av en lång tunn metallpinne förvandlade de små degklumparna till önskad skepnad. När den lilla sköra kvinnan med långsamma steg vid sin dotters arm sen gjorde sorti genom matsalen, var det med en drottningens värdighet. Vi hyllade henne med en applåd. Det blev fint!

Bild 5 Ugnen är tänd. Nu blir det nybakad focaccia!

Sista kvällen i Apulien, vid middagen på hotellet i Bari, visade det sig att vår italienske bussförare, ung familjefar, hade födelsedag. Spontant reste vi seniorer oss och sjöng "Ja, må han leva" och sen hurrade vi och skålade för honom. Han blev helt överväldigad och riktigt rörd. Vår guide (Ulla Bovin!) översatte hans ord: piggare och trevligare seniorgrupp hade han aldrig haft i sin buss! Det betyget gladdde oss!

I detta lilla axplock av personligt färgade minnesbilder måste jag nämna Kinaresan. Året var 2012. Att på första dagens tidiga morgon stiga av bussen och upptäcka att man står med det gigantiska, ännu så dags folktomma Himmelska fridens torg framför sig och det gigantiska välbekanta Maoporträttet i bakgrunden kändes överväldigande, nästan överkligt! De följande dagarna var späckade av oförglömliga upplevelser och intryck. Och inte hade jag väl trott att kommen så långt i livet få en gammal önskedröm uppfylld, nämligen den att få uppleva den Kinesiska muren. Men nu skulle den bli sann! Jag fick nästan nypa mig i armen när jag plötsligt genom bussfönstret på långt avstånd varseblev murens slingrande konturer. Och så en timme senare står jag där själv - på den Kinesiska muren! Jag började min vandring uppåt, uppåt så länge som tiden tillät – jag skulle ju hinna tillbaka också! Ingen sinekur, kan jag tala om. Varken att gå uppför eller nerför.

Bild 6 Här går en önskedröm i uppfyllelse!

Innan jag vände om igen stannade jag vid en utsiktspunkt. Där jag stod stilla för att riktigt pränna in bilden av denna mur som med sina torn slingrar sig över det bergiga landskapet, ibland försvinner bakom ett berg men alltid kommer fram igen för att till slut försvinna ur synfältet långt borta i oändligheten. I dag räknas den till de nya sju underverken. Vad jag önskade att jag hade haft mer med tid! Genomvarm kom jag tillbaka ner till souveniraffären som också hade en bar där det övriga sällskapet redan befann sig. Gackie (min man) ville möta mig med ett glas champagne men sådan ädel dryck tillhandahöll inte baren utan det blev en Irish coffee i stället. Som inte var god. Smakade besk. Men vad gjorde det! Jag var ju redan rusig. Jag hade just uppfyllt en önskedröm!

Tack Bo Roxström, för alla de underbara resorna du ordnade för oss! Och ett till hustru AnnaK för weekendresorna till Haapsalu och Litauen. Allt finns väldokumenterat!

Cornelia Pahlsson, RS Syd